

Ultima zi a iernii, după calendar, a fost încântătoare. Sau, poate, eram eu fericită și vedeam în jurul meu încântare. Pe acea dată de 28 februarie a avut loc, la Sighet, o lansare de carte la care am fost invitată (de Asociația Valea Verde), iar „acum” îmi scriu impresiile date de ceea ce s-a petrecut acolo.

Nu-mi venea să cred că l-am confundat pe sculptor cu autorul cărții. Eu prețuiesc tot ce este sau era lemn, sculpturile mi-au plăcut. Cartea, de care știam de ceva vreme, cu titlul „Bărbatul la 40 de ani”, mi-a atras atenția. S-au auzit și citate din carte, prea sunau a tătici unele și a Gigi Becali altele. Povestite într-un mod ironic, mi-a făcut plăcere să aud acele cuvinte, fiind sincer spuse de către bărbați de 40 de ani și nu numai. O carte de tipul <<Suntem în mileniul III, ce mai?>>.

Picturile! Pictorița era emoționată, iar în picturile ei am văzut studiul artei. „Simfonia naturii”, „o mare bucurie”, erau interesant de studiat, de analizat pentru mine, dar am văzut mai mult definiții în culori și parcă, prea puține sentimente. Spun sincer, nu vă supărați! Aveau pânzele acelea un oranj în ele care îmi aminteau de grapefruit. Ca și grapefruit-ul, erau amărui, cu o iluzie de dulceag, nu vedeam multă bucurie. Într-adevăr, „Simfonia naturii”, erau pictate... peisaje ale naturii.

Vitezele discursurilor variau între încet, foarte încet, normal și foarte repede (numai în cazul citatelor). La fiecare nou orator – sau și fără discurs, în clipe de tăcere – auzeam în spate pe un domn care vorbea atât de liber și la superlativul absolut al sarcasmului, încât atmosfera chiar a devenit... da, încântătoare. Mă simțeam bine, așadar, în așteptarea unor maxime și filosofii noi, să le aud și să mi le „notez” dacă era cazul. Glumele celor care luau cuvântul, sarcasmul din spatele celor din față, iar eu eram pe la mijloc, gustam din fiecare câte un pic de umor.

Fetița cu vioara! Ea era fantastică, o piesă grea de cântat a ales, era ori îndrăzneată, ori obligată, ori plictisită, dar îi place să cânte și o face chiar bine. O fire firavă, ca o coardă subțire de vioară, din câte am dedus din notele (majoritatea înaltelor sunau „autodescriptive”) pe care le cânta. Adoram când cobora notele.

Aplaudam mai cu viață pe cine vorbea mai puțin și la viteza normal spre repede. A doua zi le-am povestit colegilor mei cum a fost cu lansarea de carte, ei păreau amuzați de... felul meu de a povesti, cum am făcut-o și aici. Mi-ar mai plăcea să particip la un astfel de eveniment.

P.S.: Profesoara mea de istorie a zis în sală „Asta va fi lumea ta”, iar eu aprig spuneam „Nu!” și ea a repetat-o și eu iarăși scurt „Nu!”, fiindcă e o lume a comentariilor și înțepăturilor „literare”. Nu știu, totuși, unde mă vor duce cărările vieții.

AUTOR: Grijac Lavinia-Alexandra

Inițiere în... DIALOG

Scris de Grijac Lavinia-Alexandra

Vineri, 04 Martie 2011 13:03 - Ultima actualizare Vineri, 04 Martie 2011 17:17

□ □ □ **Rona de Sus, clasa a VIII –a**

